

ere rigtige. Jeg troer, at det, at vi fastslaae Lighedsprincippet, ophæve Stilling og Vilkaarsbetyning, vil blive saa vel modtaget hos den store Deel af Befolkningen, at meget Andet, som den ikke vil synes om i dette Lovforslag, ogsaa de større Udgifter, som kunne ventes at ville fremkomme, vil opveies ved den Fordeel, som den mener derved er givet den; men fastslaae vi dette Princip om Militairarbeidernes IJkeanvendelse, som er foreslaaet af den høitærede Minister og tiltraadt af Udvalgets Fleertal, frygter jeg for, at den Hensigt, vi mene at kunne opnaae ved at aflaafe Stilling og Vilkaarsbetyning, i en ikke uvæsentlig Grad vil blive forvanstet. Vor Tanke i den Henseende er udtrykt i Betænkningen; vi troe, at Fristelsen til at blive Militairarbeider vil blive lidt for stor, naar man sætter en saa stor Præmie derfor, som det er ikke at skulle anvendes i en lang Række af Aar. Ifølge denne Betragtning er det Forslag fremkommet, som er anbefalet varmt af det ærebe Medlem for Nyborg (C. W. Nyholm), som jo i Forsvarskommissionen har kæmpet for det samme Forslag; vedtages dette Forslag, vil Sagen, der bliver erkjendt for udbygtig til den egentlige Krigstjeneste ved Sessionen, være sikket imod at komme til at udøve Militairtjeneste i en ligesaa bethdelig Grad som Andre, og mangen En vil paa Grund af denne Mulighed frabeede sig, hvis det er muligt, at han kan være tjenlig til den egentlige Krigstjeneste, at blive indkaldt som Militairarbeider. Det er dette, vi have til Hensigt med vort Forslag, altsaa at gjøre Bærnepligtshynden endnu mere ligelig og at vanskeliggjøre, at de Sessionsulemper, som mangen En ellers befrægter i en endnu høiere Grad, skulde være tilstede. Det er ganske vist, at dette Forslag, forsaavidt jeg har kunnet udregne, vil opløse henimod det Beløb, som er antydet i Betænkningen, nemlig omtrent 50,000 Rd., det er jo et temmelig bethdeligt Beløb, men paa den anden Side kunne vi ogsaa vinde derved, at vi faae flere Folk tjenlige til den egentlige Krigstjeneste, og idet vi fastsætte et vist Antal, saa og saamange Tusinde, som hørende til Linien, ville vi senere kunne indfrænke Tjenestearene for de Folk, som udøve den egentlige Krigstjeneste; naar vi bruge Militairar-

beiderne istedetfor ikke at bruge dem, vinde vi i alt Fald altsaa noget ved vor Udgift, vi vinde Affortning i de øvrige Bærnepligtiges Tjenestetid, og dette er atter en Befordring af Lighedsprincippet, saa at, hvormeget vi end have Grund til at søge at spare, hvor der er Nime- lighed derfor, er jeg dog enig med det ærebe Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) deri, at her er netop et Punkt, hvort et andet langt vigtigere Hensyn overveier Spar- sammelighedshensynet, og jeg gjentager, at jeg nærer Frygt for, at den store Fordeel, vi ville opnaae ved det Spørgsmaal, jeg omtalte i Begyndelsen af denne min Udtalelse, vil blive forringet og forvanstet, hvis vi ikke gaae den Vej, som Forslaget Nr. 5 og ligeledes Forsla- get Nr. 1 i Tidenden Sp. 7738 — thi det er væsentligt det Samme — angiver. Jeg maa derfor meget anbefale dette Forslag.

Formanden: Det ærebe Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Fallefen: Det ærebe Medlem, som sidst talte, syntes at have glemt, at Trainconstabel- tjenesten er en særdeles vigtig Tjeneste. Det er nemlig overordentlig vigtigt for Hæren i Krigstid, at Trainet føres af dygtige og stærke Folk, for at der, hvis en Axe knækker, eller et Hjul eller en Vognstang gaaer itu, kan være Mænd, der have Forstand og Kræfter til at tage de nødvendige Foranstaltninger. I gam- mel Tid havde man Noget, som kaldtes Styf- kudske, men dette var til stor Ødelæggelse for Artilleriets Train, og man kom derfor til at tage de meest udsøgte og dygtigste Folk, de samme, som udskrives til Cavalleriet, til Train- constabler. Nu istedet derfor at tage Militair- arbejdere vilde være et overordentlig stort Spring, thi disse ere jo i Almindelighed Folk, der lide af en eller anden Svaghed, eller som paa Grund af Cøt eller Andet ere hindrede i at føre et Par store og stærke Heste. Jeg haaber, de ærebe Herrer fra Landet ville give mig Ret i denne Anskuelse. — Siden jeg har Ordet, maa det maastee være mig tilladt at sige til min ærebe Ven her foran (Luzen) — jeg seer, han i Diebliffet er fraværende —, at det har glædet